

bud fra vore Nabolande rummer for vort Husdyrbrug og derved for hele vor økonomiske Væren. Overfor saadanne Farer antog jeg, at der ikke let kunde foreskrives for kraftige og for hurtige Forholdsregler til deres Afværgelse, ligesom jeg forment, at selv om disse Forholdsregler medførte en øjeblikkelig stor Beskostning og stor Uleilighed, vilde de dog vise sig at blive baade billigere og mindre generende, end om Smitfoterne ved en mindre hurtig og mindre energisk Optraeden fik Lov til at brede sig.

Denne min Tanke har under Sagens Gang fundet en vis Tilslutning, og dens praktiske Udslag vil findes i sidste Punktum i § 4 med nærværende Udvalgs tilhørende Ændringsforslag Nr. 3, medens det efter min Formening aldeles nødvendige Supplement til denne Bestemmelse vedblivende savnes, nemlig at den hurtigere Indberetning om de nævnte Smitfoters Udbrud maatte medføre en hurtigere og kraftigere Indskriden fra Indenrigsministerens Side. At give et saadant Supplement, som synes at maatte være en baade naturlig og nærliggende Konsekvens af Slutningsbestemmelsen i § 4, er Hensigten med det af mig under Nr. 4 stillede Ændringsforslag, og om end min oprindelige Tanke ved Forslagets Vedtagelse ikke vilde faae den ønskelige — navnlig formelle — Fasthed og Udbylning, maa jeg dog betragte det Væsentlige i den som tilnærmelsesvis naaet.

Et andet af mig under Nr. 11 stillet Ændringsforslag har jeg troet nødvendigt, fordi der i Stykket „b“ i § 11 kun i et Tilfælde bestemmes, hvorledes der skal forholdes med et Dyr, der ved Udførslen bliver stoppet ved det veterinære Eftersyn, nemlig: naar Eieren forlanger det nedslaaet, medens der, naar et saadant Forlangende ikke fremkommer, hvad vistnok vil blive Reglen, savnes enhver Bestemmelse om Dyrets Mærkning og Forsigtighedsregler ved dets Hjemtransport, ligesom der selv i det første Tilfælde formentlig vil være nogen Uklarhed, naar Obduktionen viser, at Dyret virkelig

led af Tuberkulose, idet man maatte faa med lige Ret kunde hævde: „at Eieren selvfølgelig ingen Erstatning skulde have“ og „at der i Analogi med Bestemmelsen i § 8, 6te Stykkes sidste Punktum, tilkommer ham en delvis Erstatning“. Disse efter min Formening tilstedeværende Uklarheder tilsigter Ændringsforslaget at hæve.

Under Nr. 2 har jeg i Forening med 2 andre Medlemmer stillet et Ændringsforslag, hvis Hensigt vistnok med tilstrækkelig Tydelighed fremgaar af selve Indholdet, og jeg kan derfor indskrænke mig til at bemærke, at naar Forslaget ikke er tiltraadt af Udvalget eller i alt Fald dets Flertal, er det ikke, fordi den i det liggende Tanke har savnet Tilslutning, tværtimod har den principielt bunden en saadan fra saagodt som alle Sider; men man har forment, at det — rent praktisk set — var ubetimeligt at bringe Tanken til Udførelse paa Sagens nuværende Standpunkt, hvorimod Afgjørelsen af dette Dyrælgespørgsmaal helst maatte henvises til en Tid, hvor der vilde foreligge Erfaringer om Lovens praktiske Virkninger. Forslagsstillerne, der vide, hvor vanskeligt det er at faae gjort Forandringer i nyssvundne Love, have dog ikke kunnet berolige sig med denne Henvisning til en Tid, hvor deres Forslag uden Tvivl vil erkjendes rigtigt, men have anset det for ønskeligst, strax at faae den af dem foreslaaede Dyrælgeinstitution oprettet.

§ Henhold til det Foregaaende stiller Udvalget følgende

Ændringsforslag.

Af Udvalget undtagen Erikstrup:

Til § 1.

1) I første Linie udgaa Ordene: „i denne Lov nævnt“.